

troet, at Socialdemokratiet ville gå med, men de viste sig så at svigte i sidste sekund, svigte katastrofalt.

Jeg vil godt sige, når hr. Frank Jensen konstant og helt bevidst bruger det her med det meget snævre flertal, at så har jeg det faktisk meget bedre med at være en del af det meget snævre flertal end af det store mindretal, der må sidde og skamme sig nede på fodnotebænkene, sådan som man har gjort det tidligere i 1980'erne, og hvor jeg også fra denne talerstol har stået og tordnet mod Socialdemokratiet – dengang som medlem af et andet parti, men jeg husker meget tydeligt debatterne, og nu kan vi så tage dem igen. Det bliver ikke den sidste af den slags, tror jeg.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Socialdemokratiets linje har fra først til sidst været nøjagtig den samme, og det er så mit svar både til hr. Helge Adam Møller og fru Pia Kjærsgaard. Vores argumentation har været konsistent både i den her situation i forhold til den aktuelle Irakkrise og i 1998 både i forhold til Irak og i forhold til Kosovo, og det var den i 1991. Der er ingen ændring her. Vi har været nuancerede, ja, men vi har været konsistente i den argumentation, vi har brugt, når vi skulle bruge militær intervention.

Lad mig minde om, at situationen i 1998 i forhold til Irak var den, at der lå resolutioner som grundlag for militær magtanvendelse over for Saddam Hussein, bekræftet så sent som i 1991.

Hvad var situationen i 1998? Situationen var den, at Richard Butler, som var den daværende chef for våbeninspektørerne i Irak, kom til Sikkerhedsrådet og sagde, at man var nødt til at trække sig ud, for man kunne ikke få Saddam Hussein til at bidrage til, at man kunne gøre fremskridt. På det grundlag besluttede man så at bruge det juridiske fundament i Sikkerhedsrådets resolution fra 1991 til at starte en bred alliance til militær intervention. Danmark bakkede op.

I 1998 traf vi beslutning i Folketinget om at gøre det samme, lave humanitær intervention i Kosovo, fordi der her var tale om folkedrab. Hvor var fru Pia Kjærsgaard dengang? Fru Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti stemte imod. Her drejede det sig om at redde i tusindvis af kosovoalbaniere, som blev udsat for folkedrab. Her stemte Dansk Folkeparti imod.

Jeg vil ikke her stå og spørge til det grundlag, Dansk Folkeparti stemte imod på, det tror jeg alle kender, det kan man jo læse i bøgerne, man var meget ærlig om det spørgsmål, nemlig konflikten mellem kristne og muslimer. Det var ikke noget, Danmark skulle blande sig i, selv om der var tale om folkedrab.

Vores argumentation har været konsistent hele vejen. Vi var også klar til, hvis dr. Blix var kommet til Sikkerhedsrådet i den nærmeste fremtid og havde sagt, at man ikke kunne gøre fremskridt i forhold til den aktuelle situation i Irak, at bidrage militært fra dansk side.

Det spor har vi været i hele tiden, det er FN-sporet. Det er regeringen, der har skiftet linje. Dansk Folkeparti har ikke skiftet linje, man har hele tiden sagt, at man ville støtte den amerikanske præsident.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil gerne spørge, hvad det var for en underlig sammenligning med Tjetjenien. Mener hr. Frank Jensen virkelig, at man kan sammenligne de to situationer?

Kl. 11.40

Er det ikke sådan, at vi da i det mindste alle sammen er enige om – og det er de fleste også i FN – at målet, nemlig afvæbning af Saddam Hussein, jo er et mål, som er blevet udtrykt i 12 år og 3 måneder?

Så siger hr. Frank Jensen, at alle muligheder ikke er udtømt. Synes hr. Frank Jensen ikke, at det måske er mere realistisk at sige, som hr. Nasser Khader siger det i en artikel i Politiken:

»En holdbar aftale med Saddam Hussein er urealistisk – man er ultranaiv, hvis man har forhåbninger om en sådan.«

Var der i virkeligheden en mulighed? Og hvor mange måneder ville hr. Frank Jensen have ventet? Og nu hvor vi er i situationen, er det så ikke sådan, at hr. Frank Jensen ønsker, at det er koalitionen der vinder, og at vi kan være med i Danmark til at lave en genopbygning bagefter?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Frank Jensen siger, at der er konsistens i den socialdemokratiske linje i forhold til Saddam Hussein. Jeg har utrolig svært ved at få øje på den.

Lad mig indlede med at citere Hans Hækkerup i Berlingske Tidende. Den 19. marts siger han: